

Arrest

nr. 59 126 van 31 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 15 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CILINGIR, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet-betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt :

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger te zijn, geboren op (...). U verklaart dat uw problemen in uw herkomstland zijn begonnen ten tijde van de burgemeestersverkiezingen van T. in 2000. U ronselde kiezers voor G. G. en dat was niet naar de zin van (de zus van) de latere burgemeester, M. M. Op 2 mei 2003 werd u tegengehouden door de inzittenden van een wagen; u moest instappen om iets te regelen. U werd meegenomen naar een buitenwijk en u werd geslagen. Een maand eerder was u met vrienden in een bar. Aan een naburige tafel zat een groepje mannen. Ze stuurden een jongetje naar uw tafel om een conflict uit te lokken. Daarop ontstond een vechtpartij tussen de beide clans. Na dit incident en tot 2008 waren er enkel kleine pesterijen. In december 2007 begon u te werken als broodbezorger. Het ging u voor de wind, maar vanaf mei 2008 kreeg u problemen; trawanten van de burgemeester waren

ook een handeltje in brood begonnen. Zij bedreigden u middels het blokkeren van de toegang tot klanten. Op 10 juli 2008, 's middags, werd u bij u thuis gearresteerd en meegenomen door 2 agenten. De volgende dag werd u vrijgelaten, nadat u een document had geschreven en ondertekend waarmee u verklaarde dat u verantwoordelijk was voor het ontwortelen van een boom, hetgeen niet klopte; de boom werd ontworteld door een verkeerd manoeuvre van een vuilniswagen. U moest nadien toch de schade vergoeden. De waarde van de boom werd vastgesteld op 450.000Dram, maar u slaagde erin om af te dingen tot 90.000Dram en betaalde dat bedrag in 2 schijven. In de zomer van 2009 werd uw echtgenote 2 keer binnen dezelfde maand telefonisch bedreigd. Uw ouders en schoonouders vonden dat het veiliger was om Armenië te verlaten. Ze organiseerden u bij het organiseren van uw vlucht uit uw herkomstland. U verliet Armenië op 19 december 2009. Op 22 december 2009 kwam u in België aan, samen met uw gezinsleden en op 23 december 2009 vroeg u asiel aan. Uw echtgenote, A. G., vroeg dezelfde dag eveneens asiel aan; zij verbindt haar asielmotieven aan de uwe.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.). Een tweede middel is afgeleid uit de schending van de zorgvuldigheidsplicht.

2.2. In het kader van een goede rechtsbedeling past het vooreerst de gegrondheid van het tweede middel te beoordelen.

2.3. Verzoeker werpt de schending van de zorgvuldigheidsplicht op. Hij geeft een theoretische uiteenzetting met betrekking tot dit beginsel waarbij hij erop wijst dat de verwerende partij de plicht heeft zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding en dat geval per geval moet worden gekeken naar de omstandigheden van de zaak. Uit dit beginsel vloeit voort dat in principe geen feiten als bewezen of niet bewezen kunnen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken. Voorts stelt hij dat hij verschillende documenten heeft voorgelegd die niet in acht genomen werden door de verwerende partij.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de Commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Verzoeker werd door de verwerende partij gehoord en kreeg tijdens dit gehoor, tijdens hetwelk hij werd bijgestaan door een tolk, de gelegenheid om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat hij de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze heeft beoordeeld en zijn beslissing heeft genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak, daarin begrepen de door verzoeker aangebrachte bewijsstukken. De vaststelling dat de stukken niet van aard worden bevonden om een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken, doet daaraan geen afbreuk. Verzoeker verzet zich overigens niet in concreto tegen de beoordeling van deze stukken en toont verder niet aan welke door hem voorgebrachte gegevens ten onrechte niet door de verwerende partij zouden zijn betrokken bij de beoordeling van zijn asielaanvraag. Verzoeker maakt dus geenszins aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden. Het tweede middel is niet gegrond.

2.4. In een eerste middel geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting omtrent artikel 3 E.V.R.M. en de bewijslast die daaraan is gekoppeld. Hij betoogt dat een begin van bewijs kan steunen op rapporten van Amnesty International en de International Human Rights Commission. Indien men hem naar zijn land van herkomst stuurt, brengt dit met zich mee dat hij zal blootgesteld worden aan onmenselijke behandelingen. Hij is al meerdere keren meegenomen door de politiediensten en moest zelfs onder druk een document schrijven en ondertekenen met een bekentenis die hij niet had gedaan, anders zou hij niet worden vrijgelaten. Hij kon zich dus moeilijk wenden tot de politiediensten om een klacht neer te leggen. Hij had de schade aan de boom betaald, maar de aanhangers van de burgemeester M.M. lieten hem daarna nog altijd niet gerust. Hij kreeg nog steeds telefonische bedreigingen van hen. De verwerende partij, zo voegt hij daaraan toe, is er niet in geslaagd om conform de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (E.H.R.M.) een begin van bewijs neer te leggen. Het

Hof stelt immers dienaangaande dat “ Where such evidence is adduced, it is for the government to dispel any doubts about it” (EHRM, NA/The United Kingdom, arrest dd. 17 juli 2008, § 111). Een schending van artikel 3 E.V.R.M., zo stelt hij, kan bijgevolg worden vastgesteld.

Niettegenstaande het gegeven dat artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552), stelt de Raad vast dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt :

“Op de vraag waarom u in België asiel hebt gevraagd, antwoordt u (CGVS, gehoorverslag dd.06.10.2010, p.9) dat u problemen had met M., de burgemeester van T., (en zijn handlangers) en met zijn zus.

Er dient te worden opgemerkt dat u onvoldoende pogingen heeft ondernomen om bescherming te krijgen in Armenië en dat u niet aannemelijk kan maken waarom u geen beroep kan doen op de nationale autoriteiten.

Het eerste incident waarvan u in dat verband melding maakt (CGVS, gehoorverslag dd.06.10.2010, p.10), gebeurde op 2 mei 2003; u werd naar een buitenwijk gebracht en vervolgens in elkaar geslagen. Er moet worden vastgesteld dat u naar aanleiding van dit incident geen poging hebt ondernomen om bescherming te zoeken, hetgeen van u nochtans verwacht mag worden. Uw motivering hiertoe (CGVS, gehoorverslag dd.06.10.2010, p.10) dat u niet beschikte over bewijzen en niet wist bij wie u terecht kon, is niet afdoende. U verklaart (p.10) verwondingen te hebben opgelopen aan uw oor en oogkas, maar u hebt dit niet laten vaststellen door een arts, hetgeen redelijkerwijze verwacht mag worden. U verklaart niet te weten bij wie u terecht kon voor het indienen van een klacht, maar kort nadien verklaart u (p.10) dat u dat niet bij de politie kon doen, omdat de broer van de burgemeester hoofd werd van een afdeling bij de politie. Echter, uit uw verklaringen blijkt dat de broer van de burgemeester pas in functie trad in 2007 of 2008, zodat u zich wel degelijk tot de politie kon wenden.

Tussen 2003 en 2008 werd u het slachtoffer van kleine pesterijen (CGVS, gehoorverslag dd.06.10.2010, p.10), maar u hebt hiervoor evenmin klacht neergelegd. U verwijst naar de functie van de broer van de burgemeester (p.10), maar op de vraag of u informatie hebt ingewonnen over andere beschermingsmogelijkheden, antwoordt u dat het sowieso geen zin had, hetgeen niet afdoende is als verklaring. Van een asielzoeker, die verklaart op systematische wijze het slachtoffer te zijn geweest van fysieke en/of morele pesterijen, wordt immers verwacht dat hij ten minste enige ernstige poging doet om bescherming te zoeken bij de bevoegde Armeense (hogere) autoriteiten.

U verklaart (CGVS, gehoorverslag dd.06.10.2010, p.11) dat uw echte problemen, die de aanleiding waren om uw herkomstland te verlaten, zijn begonnen in 2008; de burgemeester van T. en

zijn trawanten wilden uw onderneming (als broodbezorger) beschadigen. Er moet wederom vastgesteld worden dat u niet voldoende inspanningen hebt gedaan om bescherming te zoeken bij de bevoegde Armeense autoriteiten.

Voor wat betreft de bedreigingen door de handlangers van de burgemeester, die u wilden saboteren tijdens uw werk, kreeg u van kennissen en/of connecties het advies om de problemen te negeren (CGVS, gehoorverslag dd.06.10.2010, p.12). U maakt geen melding van enige ernstige poging om bescherming te zoeken bij de autoriteiten om een einde te stellen aan de intimidaties door voornoemde handlangers. Door de burgemeester van T., via de politie en de milieudienst, werd u nadien gedwongen om een ontwortelde boom te vergoeden. U verklaart (p.13) dat u de vastgestelde schadevergoeding hebt kunnen verminderen en in twee keer afloste. Op de vraag of u inspanningen hebt gedaan om de schadevergoeding te ontlopen, verklaart u (p.14) zich via via te hebben gewend tot de directeur van de milieudienst en daarna zelfs naar de burgemeester te zijn gegaan. Echter hebt u nagelaten om de zaak aanhangig te maken bij een rechtsinstantie of nationale autoriteiten. Nochtans verklaarde u aan de burgemeester van T. (p.14) dat u getuigen had, die konden bevestigen dat u niet verantwoordelijk was voor het ontwortelen van de boom. Ten slotte maakt u melding van 2 dreigtelefoons aan het adres van uw echtgenote (p.11). U noch uw echtgenote hebben naar aanleiding van deze dreigtelefoons klacht ingediend.

Wat betreft uw verklaarde problemen dient eveneens te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk maakt dat zij het lokale en interpersoonlijke niveau overstijgen. U verklaart (p.13) dat u in uw herkomstland enkel problemen hebt gekend met de burgemeester van T. en zijn zus. Op de vraag of u niet hebt overwogen om zich elders in Armenië te vestigen, antwoordt u (p.14) dat Armenië klein is en dat u toch zou gevonden worden. Daarop werd u gevraagd of u daarvan enige concrete aanwijzing hebt, maar het door u geciteerde voorbeeld is niet afdoende; u verwijst naar de burgemeestersverkiezingen van T., daterend van 10 oktober 2008 (p.14), waarmee u niet ontegensprekelijk aantoont dat de invloed van de burgemeester verder reikt dan het lokale niveau. Om de macht van de burgemeester aan te tonen verwijst u eveneens (p.10) naar het feit dat hij zich kandidaat had gesteld tijdens de parlementsverkiezingen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat Mnatsakanyan toen niet verkozen werd tot parlementslid. Bijgevolg moet geconcludeerd worden dat u op geen enkel ogenblik kan aantonen dat uw problemen het lokale niveau van de stad T. overschrijden.

Inzake de dreigtelefoons moet de aandacht worden gevestigd op de volgende vaststelling, die uw geloofwaardigheid ernstig aantasten. Er dient immers een ernstige tegenstrijdigheid te worden opgemerkt tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote, in casu over de communicatie over de dreigtelefoons. Zo verklaart uw echtgenote (CGVS, gehoorverslag Anna GHAZARYAN, dd.06.10.2010, p.3) dat zij u onmiddellijk telefonisch heeft gecontacteerd om u te zeggen dat zij bang was om thuis te blijven, terwijl uzelf verklaart (p.11) dat uw echtgenote de dreigtelefoons enkele dagen voor u geheim hield en enkel uw ouders op de hoogte bracht; u vernam het nieuws inzake de dreigtelefoons van uw ouders. Welnu, van essentiële elementen in het asielrelaas mag verwacht worden dat partners gelijklopende verklaringen afleggen. De vaststelling dat dit niet het geval is, doet in zeer ernstige mate afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid en de aannemelijkheid van het asielrelaas.

Er kan verder worden opgemerkt dat de ernst van uw verklaarde vrees voor vervolgingsfeiten ondermijnd wordt door de vaststelling dat u verklaart (p.12) dat u reeds in 2008 (na de aanhouding door de politie op 10 juli) naar België wilde vluchten, maar dat u zulks niet hebt gedaan omdat uw kinderen nog te klein waren. Daarnaast verklaart u (p.4) dat u tot september 2009 bent blijven werken en toen stopte omdat u belemmerd werd in uw werk. In december 2009 verliet u Armenië. Van de periode tussen juli 2008 en december 2009 (het moment van uw vertrek uit uw herkomstland) maakt u weliswaar melding van de dreigtelefoons, gericht aan uw echtgenote, maar van dit feit werd de geloofwaardigheid eerder reeds ernstig ondermijnd. Welnu, de vaststelling dat ruim anderhalf jaar verstreek tussen het incident dat u markeert als de kern van uw problemen (de aanhouding op 10 juli 2008) en uw uiteindelijk vertrek uit uw herkomstland, doet vragen rijzen over de ernst van uw verklaarde vrees voor vervolging én over uw actuele vrees.

Uit hetgeen hieraan voorafgaat blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming kan worden vastgesteld.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande vaststellingen. Uw militair boekje, uw rijbewijs, uw geboorteakte en deze van uw gezinsleden, uw getuigenschrift van een computercursus, een bewijs dat u Karabagh-veteraan bent, een bewijs dat u lid was van een jagersclub, uw werkbadge, uw diploma's en het diploma van uw echtgenote, bewijzen uw identiteit en deze van uw gezinsleden, dewelke hier niet betwist wordt. Uw huwelijksakte bewijst de band tussen uzelf en uw echtgenote, hetgeen hier evenmin ter discussie staat. U legt een bankuittreksel neer, waarmee u wil aantonen dat u een ontwortelde boom hebt

moeten vergoeden, maar het document bevat geen informatie die eerder gedane vaststellingen in positieve zin wijzigt. Tijdens het gehoor door het Commissariaat-generaal toonde u het logboek dat u gebruikte toen u als broodbezorger werkte, maar u erkent dat het document geen informatie bevat die rechtstreeks verband houdt met uw verklaarde problemen. Derhalve wijzigt het de gedane vaststellingen evenmin. En ten slotte verklaart u over verschillende documenten in elektronisch formaat te beschikken, in casu foto's van een ontwortelde boom, een document waaruit zou blijken dat u op 10 juli 2008 werd meegenomen door de politie en kopies van uw Armeens paspoort. Deze documenten bevatten geen informatie die in twijfel wordt getrokken en kunnen aldus evenmin bovenstaande conclusie wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Verzoeker laat de pertinente motieven, gestoeld op het administratief dossier, dat hij niet aannemelijk maakt dat zijn problemen het lokale en interpersoonlijke niveau overstijgen, de geloofwaardigheid van zijn relaas wordt aangetast door een ernstige tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen en die van zijn echtgenote, en de vaststelling dat ruim anderhalf jaar verstreek tussen het incident dat de kern van haar problemen vormt en zijn uiteindelijke vertrek uit het land van herkomst, wat ernstige vragen doet rijzen over de ernst van de verklaarde vrees voor vervolging en het actuele karakter ervan, ongemoeid, zodat ze onverminderd overeind blijven.

Wat betreft het motief in de bestreden beslissing dat hij onvoldoende pogingen heeft ondernomen om in Armenië bescherming te krijgen, en niet aannemelijk maakt waarom hij geen beroep kan doen op de nationale autoriteiten, moet worden geoordeeld als volgt :

Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Een asielzoeker moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten.

Verzoeker herhaalt in essentie zijn asielrelaas en legt er de nadruk op dat hij geen bescherming kon krijgen precies omwille van het feit dat hij onder druk werd gezet door de politie. Evenwel biedt hij hiermee geen afdoende grond om de motieven van de bestreden beslissing desbetreffend in een ander daglicht te stellen. De verzoekende partij maakt immers op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat zij geen andere mogelijkheden had om bescherming te zoeken, zoals overigens ook in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd. Zo kan de verwerende partij worden bijgetreden waar zij stelt dat verzoeker nooit klacht heeft ingediend bij een gerechtelijke instantie of bij de hogere autoriteiten. De loutere bewering dat dat geen zin zou hebben gehad is niet afdoende om aannemelijk te maken dat verzoeker daar geen gehoor zou hebben gevonden. Overigens moet nog worden gewezen op het feit dat verzoeker verklaarde voor de feiten die zich in 2003 voordeden geen bescherming te hebben gezocht omdat de broer van de burgemeester hoofd werd van een afdeling bij de politie, terwijl verder uit zijn verklaringen is gebleken dat de broer van de burgemeester pas in functie trad in 2007 of 2008, zodat hij zich wel degelijk tot de politie kon wenden. Zo deze vaststelling al niet op ernst van de feiten relativeert, dan toont ze minstens niet aan dat verzoeker ernstige inspanningen heeft geleverd om zich verzekerd te zien van de bescherming in zijn land van herkomst.

Voor zover ten slotte verzoeker de verwerende partij verwijt dat zij er niet in geslaagd is om conform de rechtspraak van het E.H.R.M. een begin van bewijs voor te leggen, dient erop te worden gewezen dat elke aanvraag om subsidiaire bescherming in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet individueel moet worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Dat blijkt overigens ook uit de door verzoeker geciteerde rechtspraak, krachtens dewelke de bewijslast in beginsel bij de aanvrager ligt en die bewijslast slechts in uitzonderlijke omstandigheden, met name wanneer verzoeker aannemelijk maakt dat hij deel uitmaakt van een kwetsbare groep die systematisch wordt blootgesteld aan slechte behandelingen, wordt versoepeld. Verzoeker beweert niet, en toont dus ook niet aan, dat hij beweert tot een dergelijke kwetsbare groep. Hij verwijst in zijn uiteenzetting wel naar het feit dat een begin van

bewijs kan steunen op rapporten van internationale mensenrechtenorganisaties, maar brengt geen rapporten bij, noch betreft hij de argumentatie dienaangaande op zijn individueel dossier. In die omstandigheden moet er andermaal op worden gewezen dat de verwerende partij niet moet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

2.5. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de verwerende partij, op grond van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente motieven, genoegzaam tot het besluit is kunnen komen dat verzoeker noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend. Om die reden alleen al kan de schending van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag niet dienstig worden aangevoerd. Deze bepaling heeft immers uitsluitend betrekking op erkende vluchtelingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS